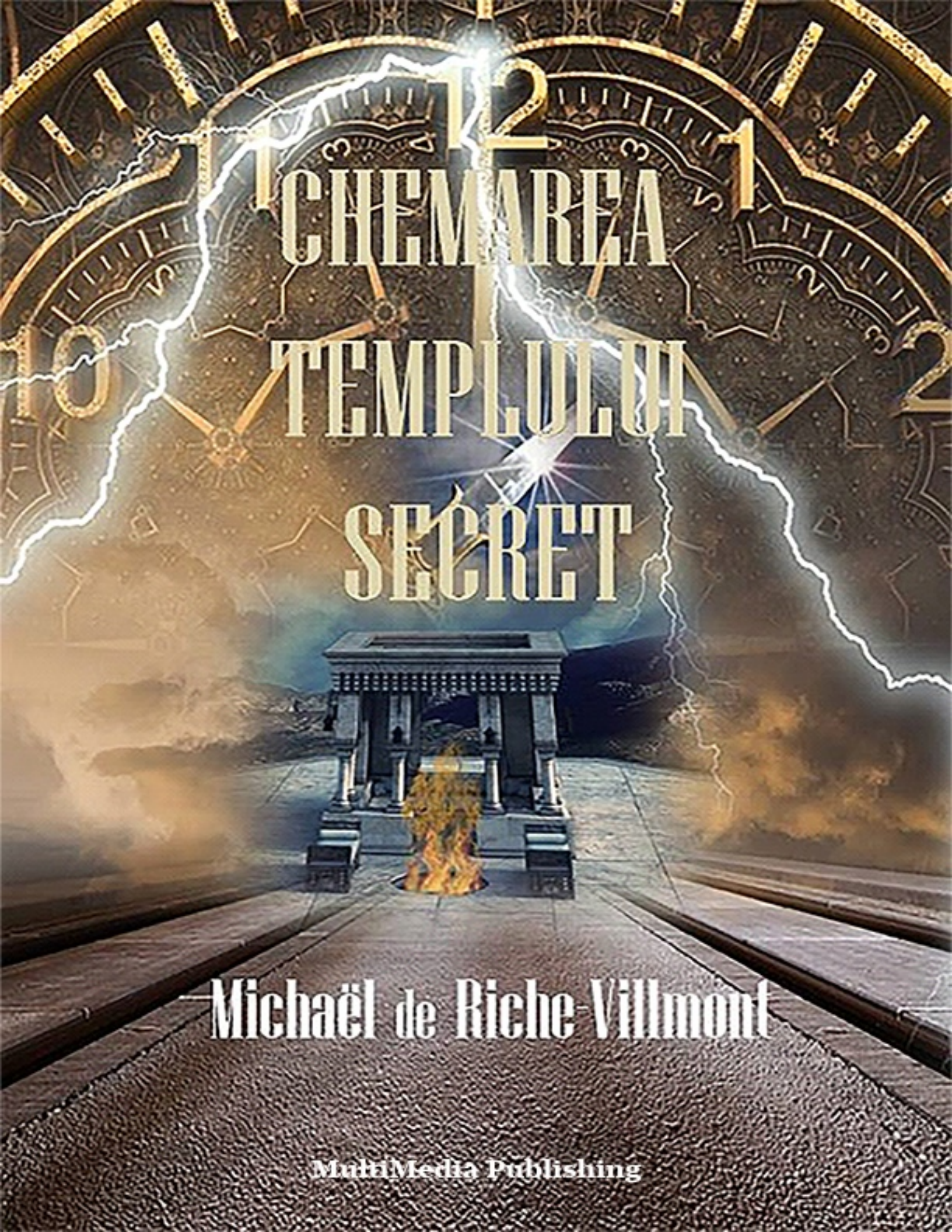

CHEMAREA TEMPLULUI SECRET

— Michaël de Riche-Villmont

MultiMedia Publishing

Chemarea templului secret

PREVIZUALIZARE CARTE

Michaël de Riche-Villmont

Publicat de MultiMedia Publishing

Copyright © 2024 Michaël de Riche-Villmont. Toate drepturile rezervate.

Publicat de MultiMedia Publishing, <https://www.telework.ro/ro/editura>
ISBN: 978-606-033-910-6, DOI: 10.58679/MM86382

DECLINARE DE RESPONSABILITATE:

Având în vedere posibilitatea existenței erorii umane sau modificării conceptelor științifice, nici autorul, nici editorul și nicio altă parte implicată în pregătirea sau publicarea lucrării curente nu pot garanta în totalitate că toate aspectele sunt corecte, complete sau actuale, și își declină orice responsabilitate pentru orice eroare ori omisiune sau pentru rezultatele obținute din folosirea informațiilor conținute de această lucrare.

Cu excepția cazurilor specificate în această carte, nici autorul sau editorul, nici alți autori, contribuabili sau alți reprezentanți nu vor fi răspunzători pentru daunele rezultate din sau în legătură cu utilizarea acestei cărți. Aceasta este o declinare cuprinzătoare a răspunderii care se aplică tuturor daunelor de orice fel, incluzând (fără limitare) compensatorii; daune directe, indirecte sau consecvente, inclusiv pentru terțe părți.

Înțelegeți că această carte nu intenționează să înlocuiască consultarea cu un profesionist educațional, juridic sau financiar licențiat. Înainte de a o utiliza în orice mod, vă recomandăm să consultați un profesionist licențiat pentru a vă asigura că faceți ceea ce este mai bine pentru dvs.

Această carte oferă conținut referitor la subiecte educaționale. Utilizarea ei implică acceptarea acestei declinări de responsabilitate.

Cuprins

Chemarea templului secret	1
Cuvânt înainte	4
Capitolul 1 Granier de Gervémond	5
Cuprins	19
Cartea	20
Prezentare generală	21
Repere esențiale.....	21
De ce să o citești?	21
Experiența cititorului.....	21
Recepția critică.....	21
Cum o poți achiziționa	21

Cuvânt înainte

Cartea de față este a doua din seria „Cavalerii Templieri” și are ca subiect înființarea „*Ordinului ostașilor săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon, din Ierusalim*”, cunoscut ca Ordinul Cavalerilor Templieri. Scriind prima carte despre cavalerii templieri, „Cavalerul din Payns”, roman istoric de aventuri, nu m-am gândit că voi descoperi o lume atât de interesantă din istoria cavalerismului medieval. Puținele date ce se cunosc despre viața și acțiunile templierilor, în scurta lor existență de două sute de ani, lasă loc supozițiilor, speculațiilor, interpretărilor ezoterice, chiar magice, în descrierea înființării ordinului, a acțiunilor militare, economice, chiar spirituale ale acestuia, dar și a dispariției sale pline de enigme.

În acest roman istoric de ficțiune, am căutat răspunsuri la întrebările ce și le pun pasionații de enigme ale perioadei feudale, ale cavalerismului cruciat, întrebări ce ni le-am pus și noi. Nu am găsit prea multe răspunsuri concrete la întrebările despre viața cavalerilor cruciați, despre înființarea și primii ani de existență ai ordinului templier, de aceea am apelat, în descrierea evenimentelor și a personajelor romanului, la ficțiune, la imaginație.

Cavaleri și ostași medievali, din toate națiile și credințele, au avut valori și idealuri morale și spirituale, au luptat cu mult curaj pentru apărarea lor, iar spiritul cavaleresc, onoarea s-au manifestat în toate taberele de luptători.

Cititorul va găsi, în carte, o nouă abordare despre înființarea ordinului cavalerilor templieri, cu referire la momentul și locul în care a fost consacrat ordinul, precum și la probabilitatea confirmării lui prin edict regal. De asemenea, cititorul va găsi referiri la același edict prin care cavalerii au fost înnobilați cu titlul *nobili cavaleri de Ierusalim*. Desigur, opinia noastră este prezentată într-o formă literară, folosind și ficțiunea dar, se pare că este pentru prima dată când apare o astfel de ipoteză.

În descrierea ordinului cavaleresc, folosind ficțiunea, am făcut trimitere la existența a două lumi în care cavalerii s-ar fi putut manifesta ca *apărători* ai templului.

Descrierea celor două planuri, a celor două lumi, cea fizică, materială și cea magică, a spiritelor, lumi ce s-au interferat în existența *apărătorilor templului*, ne ajută imaginația să pătrundă și să cunoască unele din enigmaticele și secretele templierilor. Au fost templierii buni cunoscători ai lumii spiritelor? Au fost ei ajutați și protejați de aceste spirite, de fantomele întâlnite des în vechile castele medievale? Au cunoscut modalități de contactare a entităților din alte lumi? Imaginația și ficțiunea ne ajută să găsim posibile răspunsuri.

Autorul, Nice, 2015

Capitolul 1 Granier de Gervémond

Postul local de radio, Radio Nice, a anunțat ultima melodie, înainte de știrile de la ora opt dimineața. Era melodia *Mon amour*, interpretată de tânăra cântăreață Denis, în mare vogă pe Riviera în acel sezon. Ascultând melodia, Granier de Gervémond privea cu plăcere, din mașină, drumul și peisajul încântător ce i se desfășura în fața ochilor. A circulat pe acel drum, ce lega Saint-Paul de Vence de Nice, de sute, poate chiar de mii de ori și de fiecare dată îl bucurau acele peisaje de o frumusețe aparte. Dar ritmul acelei melodii lente, de dragoste, îi amplifică buna dispoziție. Granier nu asculta, de regulă, știrile locale, mai ales la acea oră matinală. Își începea programul de muncă mult mai devreme, iar atunci când lucra, asculta, în surdina, muzică de operă, care-l ajuta să-și găsească starea creativă. Își începea munca la ora șapte dimineața, punctual și conștiincios așa cum a fost întreaga lui viață. Granier avea cincizeci și cinci de ani, dar nu-i arăta. De statură ceva mai înaltă decât medie, svelt, cu fața prelungă, tenul închis și ochii negrii, cu părul grizonat, avea o înfățișare oarecum austeră și o prestanță înnăscută. Înfațișarea austeră și prestanța nu erau doar de fațadă, ci veneau din ființa sa, din caracterul său integru și tenace, format printr-o educație în spiritul valorilor tradiționale, valori ale vechilor familii franceze.

Caracterul său l-a ajutat să reușească în viață, să-și împlinească visurile și să exceleze în profesie. Avea un doctorat istoria artei, era recunoscut ca unul din experții în artă comparată și îndeplinea funcția de președinte al Institutului de istorie a artei din Nice. Educația și caracterul lui integru nu erau în contradicție cu profesia sa, dimpotrivă, l-au ajutat să îmbine sensibilitatea sa sufletească, spiritualitatea înnăscută, cu structura logică și modelul matematic al gândirii raționale, în cunoașterea și înțelegerea simbolismului și frumosului din artă.

Trecând de anii copilăriei și, apoi, de cei ai adolescenței, sub îndrumarea discretă, dar permanentă a părinților săi, a găsit un sprijin neprețuit, ca o completare benefică a personalității sale complexe, în tânăra Silvia Leroux, arhitect peisagist. Și el, la rândul său, a sprijinit-o și a influențat-o pe tânăra arhitectă, care a excelat, la rândul ei, prin abordarea artei arhitecturale dintr-o perspectivă de austeritate a mediului natural, a naturii, în general.

Dr. Granier era descendentul unei foarte vechi familii, atestată documentar, după spusele acestuia, cu cel puțin șase sute de ani în urmă. Străbunii cavaleri de Gervémond au fost vasalii seniorilor de Vence care, prin anii 1400, le-a donat micul castel de lângă Saint-Paul de Vence, aflat pe pantele muntelui, spre Vale de Var. Din acele vremuri și până la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, familia de Gervémond a locuit pe domeniul cu același nume, în castel. Imediat după anii 1900, datorită deteriorării castelului, urmașii acestora au ridicat o casă. Casa era o copie, la scară redusă, a vechiului castel, confortabilă și ușor de întreținut.

Știrile de la ora opt, transmise la postul de radio, au început și Granier de Gervémond și-a îndepărtat gândurile, ascultând relaxat vocea crainicului. Acesta anunța, pentru a treia zi consecutiv, desfășurarea festivalului medieval de la Biot, eveniment cultural important, la care participau invitați nu numai de pe întreaga Riviera, ci și din țară și străinătate. Deși nu i-a făcut plăcere, și-a auzit, din nou numele, fiind prezentat ca organizatorul momentului teatral „Hugues de Payens”. Pentru prima dată, el, Granier, care interpreta rolul faimosului cavaler, va prezenta și misteriosul pumnal oriental al cavalerului templier. Se împotrivi prezentării unei astfel de știri despre el, personal, dar redactorii nu au vrut să renunțe la ideea de a atrage cât mai mulți vizitatori, făcând referire la numele lui.

Cu o vagă nemulțumire, sau poate neliniște, a intrat în oraș și, în zece minute, a oprit autoturismul în fața Muzeului Provincial de Istorie medievală. Acolo era așteptat de doi gardieni înarmați. Unul din

gardieni ținea în mână, legată cu un lanț de antebrăț, geanta blindată în care era pumnalul. Privind prudenți la șofer, apoi în jurul lor, gardienii au urcat în mașină, ambii pe bancheta din spate.

- Bună dimineața, domnule doctor, l-au salutat aceștia, bucuroși că programul plecării spre Biot era respectat la secundă.

- Bună dimineața, domnilor și mulțumesc pentru amabilitatea de a mă însoți.

- Domnule doctor, este datoria noastră de a proteja astfel de obiecte prețioase, doar pentru asta suntem plătiți.

- Să nu mai vorbim și de plăcerea de a participa la festival, ca spectatori, domnule, a completat celălalt gardian.

- Este, într-adevăr, un spectacol frumos și interesant, a confirmat Granier, plecând din parcare muzeului. După zece minute a intrat pe Bd. René Cassin, a continuat pe Bd. Promot de la Plage și, după un sfert de oră, a virat la dreapta, pe D 4, spre Biot.

- Nu am mai fost la festivalul de la Bior, a spus primul gardian. Știu, în schimb, că este foarte frumos și vin sute de turiști să asiste la luptele cavalești.

- Nu sunt numai lupte cavalești, i-a răspuns Granier. În piața Fontanette, în locuri special destinate, au fost ridicate adevărate tabere, la fel ca în secolele doisprezece și treisprezece. Poți vedea ateliere medievale de fierărie și forje, unde se fac săbii, apoi ateliere de țesut și confecționat haine, de unde se pot cumpăra piese de îmbrăcăminte medievală. Peste tot sunt puncte de vânzare, frumos amenajate, cu produse alimentare, dar și arme de epocă, inclusiv jucării pentru copii.

Festivalul începe și se termină cu defilarea cavalerilor

templieri, ospitalieri, cavalerii Sfântului Mormânt și ai altor ordine cavalești, veniți din toată Europa.

- Am văzut la defilare nu numai cavaleri, ci și doamne și

domnițe, cu mici copii, toți îmbrăcați ca în evul mediu, a spus celălalt gardian.

- Așa este, pot participa și turiștii la defilare. Dar, pentru vizitatori, ca și pentru participanți, cele mai interesante momente sunt turnirurile și luptele, reconstituite prin participarea cavalerilor îmbrăcați cu armuri. Adversarii, au haine arabe, așa cum erau ele în vremurile trecute.

- Înțeleg că întreg satul se transformă într-o așezare medievală, domnule?

- Se prezintă totul într-o atmosferă veridică medievală, cu străduțele satului pline de cavaleri și locuitori în haine de epocă.

- Dumneavoastră participați la festival, domnule doctor?

- Am organizat o prezentare teatrală, cu scene din viața fondatorului ordinului templier, Hugues de Payens, iar eu voi fi tocmai cavalerul Hugues. De aceea, pentru a fi cât mai interesante scenele, voi prezenta pumnalul misterios al cavalerului.

- Am înțeles, domnule și mă bucur...

Gardianul nu a mai apucat să termine fraza, incidentul petrecându-se pe neașteptate. Circulau, cu viteză destul de redusă, pe Route de la Mer. Traficul era destul de aglomerat, mai ales pe direcția spre cetate. La intrarea în Bion, în dreptul păduri Vallon des Horts, aflată în dreapta, a ieșit o mașină de pe drumul secundar și i-a izbit cu putere. Granier a sesizat impactul iminent cu câteva fracțiuni de secunde înainte de a se produce și a accelerat cât a putut, astfel că lovitura s-a produs în partea din spate a mașinii, nu pe laterală. A salvat, astfel, viața gardienilor, dar mașina a fost proiectată în afara drumului, răsturnându-se.

Toate mașinile din spatele și din fața lor au oprit, mulți din șoferi sărind să le acorde primul ajutor. Unul din șoferii ajunși la mașină, a pus mâna pe geanta blindată, încercând să o ia. Văzând că era legată de mâna gardianului, a scos un clește și a tăiat lanțul de prindere. Cu geanta în mână, calm, a plecat spre mașina care-l aștepta și, apoi, au intrat pe drumul din pădure. Nici unul din șoferii ce erau în jurul

mașinii accidentate, nu a observat furtul genții, șocul incidentului le-a distras tuturor atenția. În câteva minute, o mașină a salvării, apoi una de poliție, au ajuns la locul accidentului, preluând accidentatii.

Din fericire, toți erau în viață, dar inconștienți și au fost transportați la spitalul municipal din Nice.

Știrea accidentului i-a șocat pe organizatorii festivalului,

dar au hotărât, gândindu-se că așa ar vrea doctorul Granier de Gervémont, să continue prezentarea scenelor teatrale. Doar actorul care prezenta personajul principal, a fost altul.

Dintre membrii de familie, primul care a auzit despre producerea accidentului, a fost Alain de Gervémont, aflat în piața din Biot. Fără să piardă nici un minut, s-a urcat în mașină și s-a îndreptat spre Nice, anunțându-i totodată pe mama, doamna Silvia și bunicii lui, Albert de Gervémont și doamna Hellene.

Alain avea douăzeci și opt de ani și venise, de câteva luni din Ierusalim, unde lucrase aproape un an ca arhitect. De statură medie, suplu, cu fața aproape ovală, ochii negri, părul blond, semăna cu Silvia, mama sa. De fapt, de la ea a preluat pasiunea pentru arhitectură, lucru pe care nu l-a regretat niciodată. În schimb, de la tatăl său a preluat plăcerea de a juca tenis și golf, și dragostea pentru artă. A fost avantajat de înclinația sa față de frumos, ce se manifesta inclusiv în profesie. Tot de la Granier a preluat pasiunea pentru scrimă, sport ce-l practica cu regularitate la clubul din Nice, fiind și membru al asociației provinciale.

Ajuns la biroul de informații al spitalului, i s-a spus că domnul de Gervémont a fost internat la secția de neurologie, aflată la etajul șapte, iar el ar putea să meargă în sala de așteptare a secției. Acolo putea să obțină informații de la unul din doctorii secției.

Mulțumind funcționarei, Alain a plecat spre secția de neurologie, nerăbdător să afle în ce stare era tatăl său. Sala de așteptare, nu prea mare, era zugrăvită într-o culoare galben deschis și avea, ca mobilier, o canapea și patru fotolii de culoare crem, ceea ce crea o atmosferă odihnitoare. Abia ajuns în sală, când o doctoriță a și venit cu primele informații despre starea accidentatului.

- Bună ziua, doamnă, sunt fiul domnului de Gervémont.

- Domnule de Gervémont, tatăl dumneavoastră a suferit o comoție cerebrală și a fost adus în stare de inconștiență. Suntem în curs de efectuare a analizelor și de evaluare a gravității traumelor. Din fericire, nu are alte leziuni și nici fracturi, ceea ce ne dă o stare de optimism.

- Mulțumesc, doamna doctor. Când pot primi mai multe informații despre starea lui?

- Probabil, după amiază. Dacă lăsați numărul de telefon la recepția spitalului, vă vom informa noi imediat ce se va emite raportul medical. Dacă doriți să ne contactați, lăsați mesaj la recepția spitalului și veți fi sunat în cel mai scurt timp.

- Mulțumesc, doamnă.

Ușa salonului s-a deschis și au intrat bunicii, domnul Albert și doamna Hellene de Gervémont, însoțiți de mama, doamna Silvia.

- Cum se simte? În ce stare este fiul meu? Doamna de Gervémont o privea pe doctoriță cu ochii mari, întrebători, plini de speranță.

Doctorița, cu un aer calm, liniștitor, i-a salutat înclinând capul.

- Tocmai i-am spus domnului de Gervémont, a răspuns ea arătându-l pe Alain, că accidentatul are o comoție și este, încă, în stare de inconștiență. Vom avea mai multe date către orele prânzului, poate după amiază. Dar suntem optimiști. Acum, vă rog să mă scuzați, le-a spus ea, ieșind pe ușa sălii de așteptare.

- Alain, cum s-a întâmplat accidentul? Ce știi? I-a întrebat domnul de Gervémont.

- Nu știu decât ceea ce se vorbește în Biot, că ar fi fost

un accident stupid. Voi contacta poliția, să aflu amănunte, deși nu cred că ne-ar folosi la ceva. Important este să se facă bine, nu?

- Ai dreptate. Noi plecăm la domeniu. Vii și tu?

- Da, vin cu mașina mea.

Domeniul de Gervemont se întindea pe mai bine de treizeci de hectare, pe panta vestică a muntelui, în apropiere de așezarea St. Paul de Vence. Din această suprafață, aproape jumătate era cultivată cu viță de vie, terasată, iar cealaltă jumătate, cu lămâi și portocali.

Administrarea domeniului o făcea domnul Albert, care preluase afacerea de la părinții lui, cu treizeci de ani în urmă. Înainte de a intra în St Paul de Vence, din D2, spre dreapta, începea un drum pietruit, bine întreținut, de vreo doi kilometri, care ducea la domeniul. Pe o pantă lină, se ridicau o casă mare, din piatră, un castel în miniatură. A fost construit în urmă cu mai bine de o sută de ani, de strămoșii baronului, ulterior fiecare generație aducând construcției îmbunătățiri și modernizări. Dar forma de construcție, veche, în stil medieval, a fost păstrată până în zilele noastre. Alte trei construcții utilitare și șoproane au fost ridicate pe parcursul timpului, la vreo trei sute de metri de casă, astfel încât apăreau ca o fermă, separată de casă. În dreapta casei se întindeau două terenuri de tenis de câmp, piscina și terenul de golf, cu două piste și optsprezece găuri fiecare. În stânga casei, era garajul, unde puteau fi parcate cinci, șase autoturisme.

Casa și împrejurimile ei i-au plăcut ofițerului de poliție Claude Perelle, care le privea cu interes.

Inspectorul Claude Perelle, care a parcurs, cu mașina de serviciu, drumul privat, a oprit în parcare din fața casei. Ușa s-a deschis și unul din angajați, un bărbat de vreo cincizeci de ani, slab, de înălțime medie, îmbrăcat cu sacou negru, cu o cravată asortată, s-a apropiat de mașina polițistului.

- Bună ziua, domnule. Vă pot ajuta?
- Îl caut pe domnul de Gervémont.
- Sânt acasă amândoi domnii de Gervémont, vă rog să mă urmați.

La intrarea în casă era un hol de mărime potrivită, de formă pătrată, din care, pe sub o arcadă, se intra în holul mare, cât un salon. Inspectorul s-a oprit sub arcade, privind admirativ holul. Era un adevărat salon, unde se puteau organiza baluri, construit și aranjat în stil neoclasic. Marmura pardoselei și stocaturile aurite ale tavanului, bine lucrate, îți furau privirea de cum intrai, deși mobila, puțină, tablourile și două statui, bine plasate, dădeau impresia unui tot unitar de un rafinament aparte. Din holul mare, spre dreapta, era un alt hol ce ducea spre încăperile de la parter, saloane de primiri, biblioteca și birouri. Spre stânga, un hol mai mic, ducea spre sloanele de servit masa și bucătărie. În partea din spate a holului mare, opusă intrării, o scară din lemn de mahon sculptat, monumentală, ducea spre etajul cu dormitoare, donjon și două turnuri.

În timp ce inspectorul admira holul, s-a apropiat de el Albert de Gervémont, îmbrăcat ca de oraș, cu pantalon de culoare deschisă și sacou albastru închis. În loc de cravată, avea la gât o eșarfă elegantă. Se mișca vioi, în ciuda celor șaptezeci și opt de ani ai săi.

- Bună ziua, domnule, doriți să mă vedeți? l-a întrebat el cu o voce profundă, de bariton, dar amabilă.
- Sunt inspectorul Claude Perelle, domnule de Gervémont. Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre fiul dumneavoastră și accidentul petrecut astăzi.
- Poftim?! Accidentele de circulație se anchetează la domiciliu?
- Nu domnule, dar, după primele date de la locul accidentului, se pare că a fost provocat cu intenție. Și nu numai atât.

Venerabilul domn de Gervémont l-a privit cu ochii mari

de uimire. „*Fiul meu, membru al unei vechi familii, om cu educație aleasă, să fie suspectat că a provocat intenționat un accident de circulație? Cu ce scop? Doar trebuia să meargă la festival. Nu este posibil, poliția se înșeală!*” Neâncrezător și foarte curios, l-a invitat pe inspector să-l urmeze.

- Domnule, să mergem în birou de lucru, unde putem discuta în liniște și cu răbdare.
- După dumneavoastră, vă rog, i-a răspuns inspectorul, pornind în urma gazdei.

Au intrat în biroul mare, luxos și s-au așezat pe câte un fotoliu, despărțiți de măsuta sculptată, din lemn de măslin.

- Informațiile dumneavoastră, domnule Perelle, trebuie revăzute. Este imposibil ca fiul meu, om cu reputație neștirbită, să provoace intenționat acel accident.

A fost rândul inspectorului să-l privească pe venerabilul domn cu ochii mari de uimire. Afirmația gazdei l-a luat prin surprindere, în timp ce privea cu plăcere mobilierul biroului. Ușa s-a deschis înainte ca inspectorul să spună ceva și majordomul, cel care-l primise la sosire, a intrat cu o tavă pe care erau două rânduri de cești, unele pentru ceai și altele pentru cafea, precum și două rânduri de pahare. În spatele lui a venit o angajată cu altă tavă, pe care erau cafetiera și ceainicul.

- Domnule? l-a privit el întrebător pe domnul de Gervémont.

- Ceai, te rog.

- Eu o cafea, vă rog, i-a spus inspectorul.

- Ce cognac preferați, domnule?

Majordomul i-a arătat barul unde, ceva mai în spate, erau câteva mărci, printre care Bisquit, Curvoisier și Remy Martin.

- Un Remy Martin. Mulțumesc!

Inspectorul Perelle a sorbit din paharul cu delicata băutură. Din gesturile sale, gazda și-a dat seama că inspectorul era un cunoscător, ceea ce i-a făcut plăcere. Acesta era un bărbat la vreo patruzeci și cinci de ani, nu prea înalt, slab, cu tenul închis, fața pelungă, iar părul negru era tuns scurt, bine îngrijit. Costumul gri deschis, elegant, era purtat cu distincție. *„Un om de societate! Și ochii inteligenți, cu privirea deschisă, sinceră, îmi spun că poate înțelege ușor starea de fapt”*.

Domnul Perelle a simțit privirea pătrunzătoare a gazdei și și-a dat seama că este analizat de un conoscător al firii omenești.

- O adevărată plăcere să bei așa ceva, a remarcat inspectorul, privind paharul, pe care-l pusese pe măsută. Așadar, domnule, primele informații și indiciile găsite la locul accidentului, ne fac să credem că accidental a fost provocat de persoane necunoscute, iar fiul dumneavoastră a fost victima acestora.

Domnul de Gervémont l-a privit pe inspector cu o nedumerire evidentă.

- Da, domnule, pot spune că fiul dumneavoastră a fost victima unei agresiuni. Ați crezut altceva?

- Am înțeles, din cele spuse de dumneavoastră mai devreme, că fiul meu ar fi provocat accidentul.

- Cred că nu am fost eu suficient de explicit. Mașina fiului dumneavoastră a fost „atacată”, dacă pot spune așa, de unul sau mai mulți indivizi, pentru a sustrage ceva din mașină.

- Ce ar fi putut sustrage? Nu cred că avea ceva valoros asupra sa. Cel puțin, nu știu acest lucru. Poate doar pumnalul lui Hugues?

- Atunci, să vă spun eu ceea ce am stabilit până acum.

- Vă ascult cu atenție, domnule Perelle.

- Domnul doctor de Gervémont se deplasa, împreună cu doi gardieni de la muzeul de istorie, spre Biot. Gardienii aveau în păstrare pumnalul lui Hugues, cum i-ați spus dumneavoastră. Pumnal care a dispărut. Cel puțin două persoane au cunoscut faptul că domnul doctor și gardienii transportă pumnalul cu mașina, dar și programul și itinerariul de deplasare. Dacă aș ști cum au aflat aceste lucruri, aș ajunge la făptuitori. De ce este așa valoros pumnalul, încât cineva să facă o crimă pentru el?

- Veniți cu mine, i-a spus domnul de Gervémont. Poate găsim un răspuns împreună.

S-a ridicat din fotoliu și a pornit spre ușa încăperii, urmat de inspector. A ieșit pe hol și s-a oprit în fața altei uși, cea a ultimei încăperi. A scos o cheie din buzunar și a deschis ușa, invitându-l pe inspector să intre primul.

Acesta a făcut primul pas în încăpere și s-a oprit, surprins de ceea ce a văzut. Era o sală a cavalerilor, exact ca în urmă cu șapte secole. La mijlocul sălii, era o masă mare, pentru vreo douăsprezece persoane, făcută din lemn de măslin. De o parte și alta a mesei, două bănci din lemn masiv, de aceeași esență, așteptau cavalerii să se așeze la masă. Pereții, din piatră aparentă, erau plini cu arme medievale, aranjate după zonele de proveniență: Normandia, Provence, Vechiul regat al Franței, Bizanț, Regatul Ierusalimului, Peninsula Iberică, dar și arme arabe și turcești din epocă. Podeaua era făcută din dale de piatră șlefuite, acoperită cu piei de animale sălbatice. Pe latura de est, un cuptor-șemineu, construit după modelul vremii, părea a fi funcțional, cu lemne pregătite pentru a fi aprinse. Pe unul din pereții încăperii erau aranjate, într-o ordine anume, spade cavalești cu două tăișuri, fiecare cu teaca lângă ea.

Peste tot erau, deasupra armelor, însemne ale ordinului cavalerilor templieri, flămuri în culorile acestora, alb și negru și crucea roșie, scuturi și vreo trei carpete cu aceeași cruce roșie. Vreo șaisprezece tablouri, ce înfățișau cavaleri îmbrăcați cu armuri cu însemnul templier, atârnav pe unul din pereți.

În fiecare colț al sălii era câte o vitrină îngustă, făcută din lemn brut, fără geam, ce se încadrau perfect în atmosfera de epocă a sălii. Acolo erau expuse diverse obiecte cavalești. Într-una din vitrine, era expus un pumnal arab, cu lama înconvoiată, ce avea la mâner trei pietre prețioase.

- Domnule, admir această sală extraordinar de bine aranjată. M-ar fi surprins ca în această casă, ridicată după modelul unui adevărat castel, să nu fie o sală a armelor, dar nu mă așteptam să fie recreată atât de bine atmosfera de epocă. Știu ce vorbesc, domnule, pentru că am un masterat în istoria medievală. Inspectorul își privea gazda admirativ, avea toate motivele să o facă.

- Vă mulțumesc pentru aprecierile dumneavoastră, dar nu este meritul nostru, ci al strămoșilor. Ei au amenajat această sală în spiritul tradițiilor familiei noastre. Noi avem meritul, sau mai bine zis, respectul față de ei, de a apăstra ceea ce ei au realizat.

- Au fost cavaleri templieri, nu-i așa? Se vede după obiectele din sală și după picturi.

- Da, domnule, au avut onoarea de a face parte din ordinul templier, conform unor reprezentări și documente. Deși, acest lucru pare discutabil. Noi avem documente, manuscrise și papirusuri de prin anii 1460, care atestă apartenența unor strămoși ai noștri la acest ordin, cu toate că ordinul a fost desființat în 1312. Dar asta este altă discuție, voiam să vă arăt o copie a pumnalului lui Hugues.

Gazda s-a apropiat de vitrină, a luat pumnalul arab în mână și i l-a arătat inspectorului.

- Acesta este copia obiectului pe care fiul meu îl avea în mașină. Nu știam că urma să fie însoțit de gardieni, ci doar că trebuia să preia pumnalul original de la muzeu și să-l prezinte la festivalul cavaleresc de la Biot.

- Permiteți? a întrebat inspectorul întinzând mâna să ia pumnalul.

- Poftim. Este foarte valoros datorită legendelor care circulă despre puterile lui miraculoase, secrete. Unii îl consideră un talisman, alții ca un însemn al rangului ce-l avea deținătorul în organizația secretă a ismailiților din nordul orientului apropiat.

- Dumneavoastră ce credeți?

- Cred că era un însemn al rangului secret în acea organizație misterioasă, numită *salbahitā*, dacă-mi amintesc bine. Și mai cred că pumnalul avea, cu adevărat, unele puteri misterioase, pe care deținătorul lui le putea folosi în virtutea inițierii sale și a secretelor ce le cunoștea el însuși.

- Deci, pumnalul ar putea avea puterile misterioase numai

în prezența deținătorului de drept. Pentru orice altă persoană, era o armă ca oricare alta?

- Da, acest lucru s-a demonstrat prin nenumărate experimente făcute de-a lungul timpului. Dar încă nu s-a putut demonstra că ar avea puteri deosebite în mâna unui inițiat al vechii organizații, de același rang cu deținătorul lui legitim, cavalerul Hugues de Payens. Se crede că organizația a dispărut de multe veacuri, nemaifiind nici un adept în zilele noastre.

- Interesant. De ce nu a luat fiul dumneavoastră această copie, pe care să o prezinte la festival.

- Simplu. Pentru că originalul are un alt impact asupra participanților, mulți cunoscători ai fenomenului templier.
- Și totuși, acea organizație secretă ar putea exista, clandestin, în zilele noastre?
- Știu la ce vă gândiți, dar nu cred că mai există. S-ar fi auzit în cercurile științifice.
- Mulțumesc, domnule de Gervémont. Sunt impresionat de ceea ce am văzut aici și pentru informațiile pe care mi le-ați dat, adevărată lecție de istorie. Pot să vă mai deranjez dacă va fi nevoie?
- Bineînțeles. Vă stau la dispoziție pentru a-i găsi pe vinovații de producerea accidentului și a furtului pumnalului.

*

Prima zi a festivalului de la Biot a fost, cu adevărat, deosebită. Mii de vizitatori au privit, de pe marginea drumului, defilarea detașamentelor de cavaleri, aparținând diferitelor ordine cavalești, sosite din mai multe țări. Și nu erau numai cavaleri, ci și doamne și copii îmbrăcați cu haine medievale. Iar formații instrumentale și menestrei acompaniau grupurile vesele care defilau pe stradă. Cetatea și străduțele înguste erau pline de locuitori ce apățineau perioadei medievale, satul întreg retrăind acele timpuri.

Satul Biot se află la ceva mai puțin de o leghe, la nord de

litoralul Mării Mediterane, în zona muntoasă. Cam la mijlocul distanței dintre Antibes și Nice, din drumul național ce leagă cele două frumoase stațiuni, se desprinde drumul D4, spre nord, drum ce trece prin Biot, apoi merge spre Valbonne și Grasse. Pe vârful dealului, cetatea Biot străjuiește trecătoarea și dealurile din prejur, ca un vechi gardian, pus acolo încă dinainte de vremea romanilor. Dealul este acoperit de străduțe înguste și de casele ce au fost ridicate, pe parcursul timpului, în jurul cetății, dar și de-a lungul drumului.

Cunoscut ca vechea așezare Buzot, satul a aparținut conților de Provence, cei din familia Berenguer de Barcelona și era locuit de meseriași în arta ceramicii. După anul 1200, ca recompensă pentru ajutorul primit de la cavalerii templieri în luptele de Reconquista a ținuturilor iberice, contele Berenguer l-a donat acestora. Din acel moment, satul a cunoscut o dezvoltare permanentă, devenind atât un fort militaro-religios, cât și un centru manufacturier de ceramică. După desființarea ordinului templier, în 1312, satul-cetate a fost preluat de cavalerii ospitalieri ai Sfântului Ioan din Ierusalim, cu binecuvântarea episcopului de Grasse.

Așadar, o mulțime de oameni, care cunoșteau istoria satului, au venit la Biot, integrându-se în acea atmosferă veselă, cu tenta misterioasă a puțin cunoscutului evul mediu. Mulți vizitatori au îmbrăcat haine de epocă, toate cumpărate de la chioșcurile răspândite prin întreg satul și au început să participe la marele spectacol medieval, ca actori. Conform palnului de desfășurare a festivalului, în piața mare s-a prezentat, de către o trupă de artiști amatori, o piesă de teatru despre viața cavalerului Hugues de Payens, unul din fondatorii ordinului templier. Rolul cavalerului a fost interpretat de tânărul Alain de Gervémont, interpretare răsplătită cu aplauze repetate. Satisfacția era cu atât mai mare, gândindu-se că printre principalii organizatori ai festivalului era chiar Asociația de scrimă din Nice, al cărei președinte a fost mulți ani domnul Granier de Gervémont. Iar Alain era membru al asociației.

Unul din organizatorii festivalului și principal animator al mișcării cavalești din zona Nice, Cristian de St.Etienne, s-a apropiat de Alain, care vorbea cu un alt organizator, Roland de Breuille.

- Alain, piesa și interpretarea au fost excelente, bine primite și de spectatori. Îmi pare rău că nu au participat și cei care au pus în scenă această piesă, domnul Granier și, mai ales, venerabilul domn Albert de Gervémont.

- Tocmai îi spuneam lui Alain că prezentarea a fost filmată și domnul de Gervémont va primi filmul, împreună cu filmul întregului festival. Este pentru prima dată când domnii de Gervémont nu au participat la festival.

- Tocmai și regret profund acest lucru, i-a răspuns domnul Cristian. Fața lui ovală și ochii, de obicei luminoși, ce exprimau optimism și bună dispoziție erau, de data aceasta, triști. De statură medie, bine făcut, îmbrăcat cu haine de cavaler templier, era una din figurile remarcabile ale asociaților cavaleriești și nu numai.

- Te rog să ne ții la curent cu starea sănătății lui Granier, iar dacă-i putem fi de ajutor, contează pe sprijinul nostru.

- Vă mulțumesc, domnilor. Acum, ar trebui să plec la spital și-mi cer scute că nu pot rămâne aici seara aceasta.

- Ești scuzat, Alain, i-a răspuns domnul Roland. Mulțumesc pentru sprijinul acordat la desfășurarea festivalului.

- Domnule, este de datoria mea să fac acest lucru.

- Ce tânăr minunat, a spus Roland, privind în urma tânărului. „*Generația noastră, purtătoare a vechilor tradiții provenșale, a tradițiilor cavaleriești franceze, preluate de la strămoși, are urmași demni și de nădejde. Oare în vocea lui se simte o urmă de nostalgie? Fiindcă eu sunt nostalgic după vremurile vechilor nobili cavaleri, purtătorii stindardului virtuților spirituale*”. Gândurile acestea, Cristian i le-a spus lui Roland, iar acesta l-a privit, cu un zâmbet discret. Ce putea să-i spună? Erau prieteni vechi și se cunoșteau bine, așa cum se cunoșteau și cu Granier de Gervémont.

Plecând din Biot, Alain simțea o vagă neliniște, gândindu-se la tatăl său. Neîntemeiată se gândea el, deoarece medicii îl monitorizau permanent.

La spital, presimțirile lui au primit confirmare, veștile despre starea domnului Granier de Gervémont nu erau dintre cele mai bune. Medicul de gardă nu s-a arătat prea optimist, atunci când a discutat cu Alain

- Domnule, îmi pare rău că trebuie să fiu rezervat în aprecierea stării de sănătate a pacientului. Comisia de examinare a hotărât să-l ținem în comă indusă, cel puțin trei zile. Starea lui este urmărită permanent și vă vom ține la curent cu orice schimbare s-ar produce, în bine sau în rău.

- Mulțumesc, doctore. Acum știu ce să le spun bunicilor, care așteaptă cu nerăbdare vești despre evoluția stării tatălui meu.

- Înțeleg foarte bine, domnule. Voi fi fericit să vă dau vești bune zilele următoare, dar, până atunci, nu mă pot pronunța asupra unui pronostic.

- Da, vă înțeleg și eu. La revedere!

Cele trei zile au trecut destul de greu pentru membrii familiei Gervémont. Așteptau cu îngrijorare veștile zilnice de la spital, iar starea lor de neliniște devenise obositoare, stresantă. Silvia de Gervémont și-a întrerupt munca la proiectele ce le avea în lucru, preferând să stea cu socrii și cu părinții ei, sosiți a doua zi după accident. Părinții doamnei Silvia erau mici fermieri la Vence, oameni simpli, dar de un bun simț înăscut. Poate tocmai acest lucru a făcut ca socrii fiicei lor să-i simpatizeze de când s-au cunoscut, lucru la care nu s-ar fi așteptat de la binecunoscuta și bogata familie Gervémont. Aceștia erau oameni din societatea exclusivistă, cum, pe nedrept, îi apreciau cei din în zonă. Familia Leroux moștenise vreo șase hectare de teren deluros, dar bun de agricultură, de la strămoșii lor, stabiliți la Vence de mai bine de o sută de ani. Părerile pe care le aveau despre familia Gervémont nu erau favorabile unei căsătorii dintre fiica lor și fiul lor, Granier, mare specialist în istoria artei și descendent al unor mici nobili. Dar viața nu ascultă de părerile oamenilor, așa că s-au trezit înrudiți cu acei oameni rezervați, austeri și exclusiviști în privința relațiilor lor sociale.

Își aminteau că, după nici o oră de la întâlnirea lor la domeniu, ocazionată de logodna copiilor, și-au dat seama cât de greșit pot fi apreciați acei oamenii. Politicoși din fire, amabili prin educație, s-au dovedit a fi gazde excelente și, la plecare, s-au simpatizat reciproc. De aceea, primind vestea nefericită,

s-au grăbit să vină la domeniu și să le stea alături acestor oameni încercați de soartă. Oricât timp ar fi fost necesar.

A treia zi, Alain s-a grăbit la spital imediat după ce vorbise la telefon cu unul din doctori. Acesta îi confirmase că vor încerca să-l trezească pe pacient, pentru a-i stabili starea exactă de sănătate în care se afla.

- Domnule Gervémond, i-a spus doctorul lui Alain, din fericire, starea pacientului s-a ameliorat. Nu substanțial, dar avem motive să credem că evoluează bine.

- Vorbește? Îl putem vedea?

- Nu vorbește, dar o scurtă vizită cred că ar fi benefică pentru el. Una din asistente vă va aduce halat și papuci și vă va conduce la tatăl dumneavoastră.

- Vă cer o favoare, doctore. Să-i sun pe bunicii mei, să-i întreb dacă vor să vină și ei.

- Nici o problemă. Asistenta vă va da toate îndrumările necesare.

- Mulțumesc.

Pentru a nu-l obosi pe bolnav, a venit doar mama, Silvia, care a intrat în salon, împreună cu Alain. Granier era întins pe pat, intubat și părea că doarme. La intrarea vizitatorilor, a deschis, încet, ochii, parcă ar fi simțit că sunt ființele atât de dragi. Avea fața trasă, galbenă, obosită, doar ochii erau limpezi.

- Bună, dragul meu, i-a spus Florence și s-a aplecat pentru a-l săruta. Alain l-a prins de mână, strângând-o încurajator. Apoi, s-a aplecat și el și l-a îmbrățișat. În ochii bolnavului a apărut o lacrimă.

- Medicul a spus că starea generală evoluează bine. În două, trei zile, ai voie să vorbești.

Granier, a schițat un semn afirmativ din cap și a încercat să zâmbească, dar nu a i-a reușit. Îi privea pe cei doi, soția și fiul și se străduia ca, prin privirile lui ce se voiau optimiste, să-i încurajeze, să le arate că totul va fi bine. Era îngrijorat pentru ei, nu pentru starea lui.

Asistenta a intrat în salon, discret, a privit aparatele la care bolnavul era conectat, după care li s-a adresat vizitatorilor.

- Doamnă, domnule, pentru binele bolnavului, ar trebui să se odihnească. Este sedat și are nevoie de liniște. Puteți veni și mâine, domnul doctor v-a aprobat vizite zilnice.

- Ce bine, mulțumesc, i-a răspuns Silvia. Venim mâine, dragul meu.

Granier a dat afirmativ din cap și i-a condus, din priviri, până au ieșit din salon.

Pe hol, Silvia și-a luat fiul de braț. Cu ochii plini de lacrimi, încerca să-și ascundă gândurile, dar nu reușea.

- Alain, dragul meu, cum s-a putut întâmpla așa ceva? Să fie victima unui atac, tocmai el, care știa să se ferească de necazuri? Și fața lui palidă, arată cât suferă. Dragul meu Granier!

- *Mamă*, cei vinovați vor fi găsiți și vor răspunde pentru ceea ce au făcut.

- Crezi? Se întâmplă atât de multe nenorociri și prea puțini ajung să plătească pentru suferințele pricinuite.

- Îți promit că îi voi afla eu pe vinovați, dacă poliția nu-i găsește.

- Doamne, Alain, cum poți vorbi așa? Este foarte periculos, nu poți umbla tu după hoți. Poliția este o instituție mare, bine organizată, dar durează mult timp până adună probele și prind vinovații. Apoi, trebuie judecați și asta durează ani de zile.

Silvia și-a privit cu dragoste fiul, speriată de ceea ce el ar

putea face. Spre deosebire de Granier, Alain era o fire mai romantică, având înclinații spre partea spirituală. Putea fi și dur, intransigent, asta știa, dar i se părea cu totul inacceptabil ca Alain să ajungă la o confruntare cu oameni din lumea interlopă. Nici educația nu-l indica să meargă în unele din acele medii de la periferie, pline de violență. Prietenii lor se remarcă tocmai prin cultura și educația primită în familie și școlile prestigioase unde au învățat, feriți de lumea violentă. Era bine, era rău? Nu și-a pus

niciodată această întrebare, a urmat doar tradiția familiei ei și cea a soțului. Tradiția familiei vechi franceze, obișnuită cu munca, obiceiurile și valorile ei de secole, pe care se străduia să le ducă mai departe.

- Nici să nu te gândești la așa ceva. Îmi promiți?

Silvia s-a oprit în fața fiului ei, privindu-l cu ochii ce-i exprimau teama pentru el.

- Își promit, *mamă*, i-a spus el, îmbrățișând-o. Voi lua legătura cu poliția, dar nu voi face nici un gest necugetat. Bine?

- Bine. Mulțumesc, dragul meu! i-a răspuns cu un simțământ de ușurare. Dacă a promis, se va ține de cuvânt! *"Și totuși? A spus că nu va face nici un gest necugetat! Sper că s-a exprimat greșit. Poate voia să spună că nu va face el investigații"*.

A doua zi, când Alain a sunat la spital pentru a se interesa când să vină în vizită, funcționara l-a direcționat spre medicul de gardă, ceea ce nu era un semn prea bun.

- Alo, bună ziua, domnule Gervémond. Îmi pare rău, astăzi nu-l puteți vizita pe tatăl dumneavoastră. Am invitat un coleg, foarte bun specialist în domeniu, pentru a face și el o evaluare. Dacă sunați mâine, sper să avem vești bune despre pacient.

- Bine, am înțeles. Sper și eu că totul este în ordine cu tatăl meu?

- Deocamdată nu vă pot da informații suplimentare.

- Mulțumesc. Pot să sun mai spre seară?

„Ceva nu este în ordine. Dacă papă s-ar simți bine, cel puțin la fel de bine ca ieri, ne-ar fi permis vizita”.

- Desigur.

- Îmi puteți spune cum se numește colegul dumneavoastră?

- Da, este doctorul Phillip de Chamont, de la spitalul universitar. Facem deseori schimb de informații medicale.

- Mulțumesc, domnule doctor.

Alain a închis telefonul, nemulțumit de răspunsul primit de la doctor. A stat pe gânduri câteva minute, după care a dat mai multe telefoane, unor cunoscuți. Una din apelurile sale telefonice era în străinătate. Toate aveau ca subiect starea de sănătate a tatălui său, dar și pe doctorul Phillip de Chamont. În final, a sunat-o pe mama sa, căreia i-a spus cele aflate de la doctor, dar într-o lumină optimistă.

Spre seară, după ce a ajuns acasă, Alain l-a sunat pe doctorul Phillip de Chamont.

- Domnul doctor Phillip de Chamont? Bună seara. Sunt Alain de Gervémond, domnule doctor. Aș vrea să mă primiți mâine, pentru a discuta despre tatăl meu, internat la spitalul municipal și pe care l-ați văzut azi după amiază.

- Cu plăcere, domnule de Gervémond. Mâine dimineață la ora zece vă convine? i-a răspuns medicul.

- Este perfect, Vin la spitalul universitar?

- Da, voi veni eu în sala de așteptare a spitalului.

- Vă mulțumesc. Bună seara.

- Bună seara, domnule.

A doua zi dimineața, Alain a ajuns cu zece minute mai devreme de ora întâlnirii cu Phillip de Chamont. Așezat comod într-un fotoliu în sala de așteptare, privea persoanele care intrau, gândindu-se la medicul pe care-l căuta. Se gândea că este un medic de peste cincizeci de ani, după renumele de specialist ce-l avea.

La ora zece, a intrat în sală un medic de statură potrivită, bine proporționat, cu tenul ceva mai închis și părul aproape negru. Avea în jur de treizeci de ani.

- Domnul de Gervémond? S-a oprit doctorul în fața lui Alain.

- Da, domnule doctor, eu sunt. Mulțumesc pentru amabilitatea de a accepta întâlnirea.

Ochii căprui ai doctorului îl priveau cu atenție și exprimau, pe lângă o vie inteligență și o bunăvoință ce depășea cadrul profesional.

- Mă gândeam că sunteți mai în vârstă, plecând de la renumele ce-l aveți, i-a spus Alain. De aceea am fost surprins când v-am văzut.

- Sunteți prea amabil domnule. Să ieșim pe hol și să discutăm în liniște.

- Așadar, vreți să știți starea de sănătate a tatălui dumneavoastră, i-a spus doctorul după ce ieșiseră din sală.

- Da, suntem îngrijorați și voiam să ne spuneți dumneavoastră ce ar trebui noi să facem. Nu vreau să jignesc medicii de la spitalul municipal, sunt cei mai buni specialiști, dar ne-ar trebui un sfat de la un medic neutru.

- Vă înțeleg perfect, nu trebuie să-mi explicați. Am vorbit și cu medicii secției, colegii mei. Cazul este grav, nu vă ascund acest lucru. Le-am propus colegilor să-l mutăm pe tatăl dumneavoastră la spitalul universitar, unde avem un program de cercetare științifică. Aplicăm, experimental, cele mai noi procedee de tratament a afecțiunilor neurologice. Tatăl dumneavoastră poate intra în acest program, cu acceptul, desigur, al membrilor de familie. Urmează să vă contacteze colegii mei.

- Pot să-i contactez eu seara acesta?

- Bineînțeles. Dacă acceptați transferul, eu pot da dispoziții să pregătească imediat un salon.

- Vă mulțumesc. Nu pot dispune eu singur, doar bunicul poate decide acest lucru.

- Înțeleg și acest lucru, domnule. Tatăl dumneavoastră este bine cunoscut în lumea artei. Mama mea, având expoziții de pictură, l-a întâlnit personal. Deci, vă cunoaștem familia și înțelegem absolut totul, fără să ne explicați.

- Sunt încântat să aud acest lucru, domnule. Decizia noastră o vom comunica spitalului municipal și ei vă vor anunța. Așa se procedează, da?

- Ați intuit bine. Oricum, dacă mă puteți suna și pe mine, v-aș fi recunoscător, a încheiat discuția doctorul Phillip de Chamont.

- Eu vă sunt recunoscător, domnule, i-a răspuns Alain și i-a întins mâna. A simțit, cu plăcere, strângerea de mână fermă, de om hotărât, cu o puternică personalitate.

Mutarea doctorului Granier de Gervémond la spitalul universitar din Nice s-a dovedit a fi foarte inspirată. Aplicând imediat un tratament inovator, experimental, după două zile starea lui de sănătate s-a îmbunătățit vizibil. A reușit chiar, să spună câteva cuvinte, iar după o săptămână, putea merge, încet, prin salon.

Granier avea, după primele două zile de la mutare în spitalul universitar, dese stări de somnolență, pe care încerca să le evite. Într-una din zile, i-a cerut medicului Phillip să-i schimbe parțial medicamentația fiindcă, în afara somnolenței permanente, se simțea bine.

- Doctore de Chamont, îmi puteți explica de ce sunt mai tot timpul sedat? Cred că evoluția traumei este satisfăcătoare.

- Dar nu vă sedăm, domnule de Gervémond. Poate organismul se autoprotejează, inducând starea de somnolență. *„Să fie un efect secundar al noilor medicamente?”* s-a întrebat el. *„Până acum, nu s-au semnalat astfel de efecte secundare”*.

- Atunci, ce ar putea fi?

- Mă voi consulta cu medicii firmei producătoare și găsim noi o soluție, i-a spus medicul, zâmbitor. Apropos, primiți, vă rog, salutări de la mama, Sophie de Chamont și de la tatăl meu.

- Mulțumesc, doctore. Știam eu că numele dumneavoastră îmi suna cunoscut. Dar cu lovitura la cap.... Ce face doamna? Preconizează deschiderea unei noi expoziții în această primăvară?

- Văd că memoria vă funcționează perfect. Da, va expune la expoziția provincială. Dar, vă rog, spuneți-mi pe nume, Phillip. Mi-ar face plăcere acest lucru. Sunt de vârsta fiului dumneavoastră, pe care-l simpatizez de la prima întâlnire.

- Mulțumesc, Phillip. Și el are cuvinte de laudă la adresa ta, lucru rar întâlnit la el. Transmite-le salutări părinților din partea mea.

- Le voi transmite, domnule Gervémond.

- Spune-mi, Phillip, faci și consultații de psihoterapie?

- Pentru dumneavoastră? Nu aveți nevoie de așa ceva.

Cei doi, medicul și pacientul, s-au privit în tăcere, câteva momente. Tânărul medic era nedumerit și-l privea întrebător pe pacient, iar acesta, nehotărât îl privea pe medic întrebându-se dacă este bine să abordeze acest subiect. *"Poate mă crede nebun și mă trimite la un medic specializat în astfel de boli. Dar pare un om de treabă, înțelegător. Și este singurul pe care-l pot întreba lucruri atât de intime. Merită să încerc."*

- Phillip, în zilele în care am fost în stare de inconștiență, am avut diverse viziuni. Pot spune, halucinații. Este normal să se întâmple așa ceva?

- Desigur, terminațiile nervoase afectate de accident, cele din creier, se refac și pot apare halucinații, sau alte tipuri de manifestări iraționale, dar normale medical.

- Atunci, m-am liniștit.

- Vă amintiți ce vise ați avut?

- Au fost ceva mai mult decât vise. Mi se părea a fi realitatea, că trăiesc evenimentele cu întreaga mea ființă. Și nu eram eu.

- Ce vreți să spuneți?

Phillip a devenit atent la cele spuse de pacient. Se vedea că acesta era marcat de acele vise, sau halucinații, cum le spunea el. De regulă, cel aflat în stare de inconștiență, uită repede visele, chiar înainte de a-și reveni. Unii pacienți își amintesc visele după ce-și revin din starea de inconștiență și acele vise nu au nici un fel de urmărire. Sunt la fel ca visele ce le au oamenii atunci când dorm. Să fi fost coșmaruri?

- Am trăit viața cavalerului Hugues de Payens. Granier a spus aceste cuvinte repede, cu o ușurare vizibilă. Prea mult le-a ținut în sine și i-au creat multe întrebări.

Phillip, la rândul lui, l-a privit surprins pe pacientul său. Știa cine a fost cavalerul de Payens, dar ce legătură avea cu pacientul?

- Da, am avut halucinații. Eram în apropierea cavalerului de Payens, am intrat în mintea lui și am trăit toate întâmplările și evenimentele din Ierusalim. Cele petrecute după întoarcerea lui în Țara Sfântă. Am avut aceleași sentimente și trăiri ca un veritabil, un adevărat cavaler medieval. Ai auzit de acest cavaler?

- Bineînțeles. A fost fondator al ordinului cavalerilor templieri.

- Ei bine, eu am fost lângă el, am fost chiar cu el, cu acel fondator al ordinului cavaleresc.

- A fost un vis, un simplu vis determinat, probabil, de preocupările dumneavoastră cavaleriești și de participarea la festival. Sau, la fel de probabil, visul a fost provocat de vestea dispariției pumnalului, după producerea accidentului.

- Să fi fost influențat de preocupările mele, da, este posibil, dar când am avut halucinațiile, nu știam de dispariția pumnalului. Abia ieri am aflat amănunte despre accident, de la Alain, odată cu dumneavoastră.

- Acum, pe moment, nu am alte explicații, a recunoscut Phillip. Când au încetat halucinațiile? Povestiți-mi.

- Când mi-am revenit, după cele trei zile de comă indusă, mi-am amintit toate detaliile. Iată cum s-a întâmplat. Am simțit, la un moment dat, că-mi părăsesc trupul și zbor în neant. Apoi, m-am văzut zburând deasupra unui pământ deșertic, deasupra unui câmp de luptă. Luptau două detașamente de

ostași, unul creștin și altul arab. Am asistat la acea luptă, o luptă crâncenă, la care eu eram spectator. Un cavaler creștin, înconjurat de câțiva arabi, lupta cu disperare împotriva lor și mă gândeam cum să fac să-l ajut. Nu mi-am terminat gândul, când cavalerul a primit o lovitură de sabie în coiful ce-i acoperea capul. Când sabia dușmanului său a coborât, cu putere, gata să-l taie, o lumină, un fulger, pornit din pumnalul ce-l avea la centură, a lovit sabia, oprind-o o secundă deasupra capului său. Lovitura sabiei a fost slabă și totuși l-a aruncat de pe cal. Îmi părea așa de rău că nu am putut să-l ajut, de parcă ar fi fost vina mea că a primit acea lovitură de sabie. Atunci, am fost atras, absorbit de ființa lui și l-am urmat ca o umbră. Am simțit tot ce simțea el, am devenit un alter ego al cavalerului de Payens. Și totuși, nu eram chiar el, ci o umbră a minții și sufletului său. Am trăit momente din viața lui, din trecutul și viitorul său. Reține, din trecutul și viitorul său. Din viața sa de familie și din viața de cavaler al templului. Am participat, ca umbră a sa, la înființarea ordinului cavaleresc, am cunoscut tainele templului.

Granier povestea, cu privirea pierdută, peste capul lui Phillip. Vedea, din exterior, ca un spectator, cele întâmplate, încercând să înțeleagă fenomenul petrecut. Privea totul, cu ochiul minții, ca pe o amintire, ca un film văzut în trecut și analiza, disecând faptele.

- Aproape că am devenit un al doilea cavaler de Payens, eram un fel de însoțitor, ce-l acompania și-i trăia sentimentele, alături de el. El era EL și eu o dublură. Am încercat să mă desprind din plasa ce mă ținea strâns legat de sentimentele și mintea lui, dar nu am reușit. La un moment dat, soția mea m-a strigat și, cu un mare efort, m-am desprins din plasa ce mă legase de sufletul cavalerului. Era soția mea, sau a lui(?), care se ruga la Sfânta Fecioară să mă salveze, să mă aducă lângă ea. Parcă era într-o biserică. Asta s-a întâmplat acolo, la spitalul municipal. Nu-mi dau seama cât a durat acel vis, acea halucinație. Poate o clipă, poate trei zile, nu știu. Înțelegi, Phillip, ceea ce vreau să spun?

- Încerc să înțeleg ceea ce vi s-a întâmplat. Ați avut halucinații, asta este cert, dar nu știu ce explicație să le dau. Cunosc fenomenul desprinderii eului de trup, cunosc fenomenul apariției viselor premonitorii, ca și cel al călătoriei conștiinței prin timp și spațiu. Am avut și eu astfel de percepții, dar nu le-am găsit o explicație rațională. Cred că nici nu există o astfel de explicație.

- Înseamnă că accidentul nu a avut consecințe neurologice și nici psihiatrice?

- Cu certitudine, domnule Gervémond. Pe baza viziunilor pe care le-am avut și eu, am scris o carte despre strămoșii mei. Ce ar fi să încercați și dumneavoastră să scrieți despre Hugues de Payens?

- Vorbești serios?

Granier l-a privit surprins pe Phillip. Acesta era om de știință și aștepta de la el explicații de natură științifică, nu sugestii literare. Sau acea sugestie are o motivație medicală?

- Vorbesc serios. Ar putea fi o supapă pentru descărcarea energiilor psihice și o relaxare psihică. Poate și spirituală.

- Ideea nu este rea, dacă mă gândesc bine.

- Mai ales că dumneavoastră sunteți obișnuit cu scrisul, ați publicat atâtea lucrări din domeniul artei și a criticii de artă.

- Phillip, mulțumesc pentru sugestie. Când voi ajunge acasă, voi începe să strâng date de documentare.

- Domnule Gervémond, eu v-am sugerat să scrieți despre ceea ce ați văzut și ați simțit în preajma cavalerului de Payens, despre viața lui așa cum ați perceput-o în viziunile dumneavoastră. Nu trebuie să scrieți o carte documentară despre renumitul cavaler, ci așa cum o percepeți dumneavoastră. Desigur, ancorată în contextul istoric al perioadei în care el a trăit, în contextul social și militar al vremii sale. Subiectul și ideile cărții să vină din psihicul și sentimentele dumneavoastră, așa cum le-ați asimilat prin acele halucinații, cum le spuneți. Ele să fie scoase la lumină. Asta înseamnă că ați putea începe chiar de astăzi. Măcar schițați ideile principale ale cărții, abordând perioada din viața cavalerului pe care

dumneavoastră ați văzut-o și simțit-o, ca o umbră a lui. Vă veți simți mult mai bine, veți vedea asta destul de repede.

- Mulțumesc, Phillip. Voi avea nevoie de cele necesare scrisului.

- Vorbiți cu Alain, vă va aduce laptopul. Abia aștept să începeți și să citesc lucruri încă necunoscute despre Hugues de Payens.

- Cred că voi începe cu a doua etapă din viața lui, etapa Ierusalim. Chiar voi scrie cartea! Afirmatia a făcut-o pentru el, nu pentru Phillip. Pentru a-și mobiliza resursele psihice. Și, dintr-o dată, s-a simțit mult mai bine.

Bucuria a cuprins casa familiei Gervémond, dar și pe membrii familiei Leroux, părinții lui Silvia. Așteptau cu nerăbdare revenirea acasă a lui Granier, lucru pe care medicii l-au preconizat a se realiza peste doar câteva zile. Proprietarii și angajații, se pregăteau pentru primirea lui Granier la domeniu, o primire cât mai calduroasă. Apoi, li s-a comunicat că acesta urma să vină acasă, dacă totul mergea bine, la sfârșitul acelei săptămâni.

Casa, plină de musafiri, prieteni vechi, a cunoscut o bună dispoziție cum de mult nu au văzut angajații familiei Gervémond. De departe, cel mai bucuros era cel așteptat, Granier, care a sosit însoțit de medicul său de suflet, Phillip de Chamont.

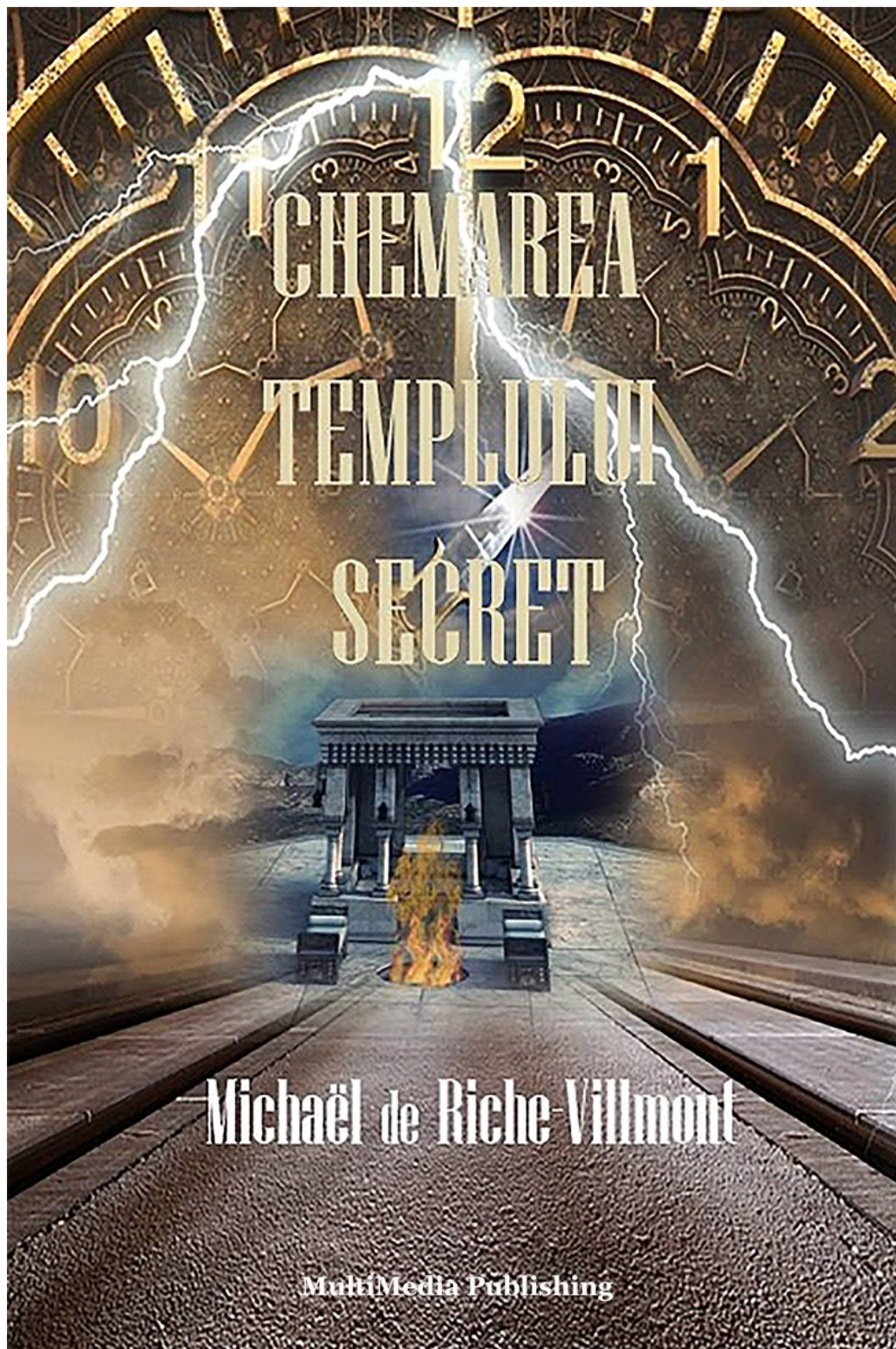
- Primirea pe care mi-o faceți, eclipsează durerea pe care mi-a provocat-o incidentul, au fost cuvintele lui de mulțumire. Bucuria de a vă revedea, aici, acasă, mă ajută mai mult decât orice medicament.

Și, poate întâmplător, un gând i s-a îndreptat și spre trecut, spre cavalerul Hugues, care i-a fost alături. Acel gând de răspuns era și o gratitudine adusă cavalerului.

Cuprins

Cuvânt înainte	
Capitolul 1 Granier de Gervémond	
Capitolul 2 Ierusalim	
- Toamna anului 1113, la castelul Payns	
- Ierusalim, anul 1114	
Capitolul 3 Furtul pumnalului	
Capitolul 4 Familia regală	
Capitolul 5 Marseille, în zilele noastre	
Capitolul 6 Tainele Templului	
Capitolul 7 Atentatul	
Capitolul 8 Ordinul Cavalerilor Templului	
Epilog	

Cartea

- **Titlu:** *Chemarea Templului Secret*
- **Autor:** Michaël de Riche-Villmont
- **Editura:** MultiMedia Publishing
- **ISBN:** 978-606-033-910-6
- **Seria:** Parte din seria „Cavalerii Templieri”

Prezentare generală

- **Gen:** Fictiune istorică cu elemente de mister, aventură și ezoterism.
- **Temă:** Explorarea înființării misterioase a Ordinului Cavalerilor Templieri, punând în lumină cavalerismul medieval, spiritualitatea și lumi ascunse.
- **Public țintă:** Pasionații de istorie, mistere ezoterice și ficțiune captivantă.

Repere esențiale

1. **Poveste captivantă:** O combinație între o cercetare istorică riguroasă și o poveste plină de imaginație.
2. **Decor imersiv:** Călătorii între Ierusalimul medieval și Marsilia contemporană.
3. **Personaje:** Dezvoltate în profunzime, precum Granier de Gervémond și Alain de Gervémond.
4. **Tematici:** Dualitatea dintre lumi materiale și spirituale, onoare, curaj și misterele templierilor.

De ce să o citești?

- **Valoare educativă:** Descoperiți istoria medievală, ascensiunea Cavalerilor Templieri și influența lor asupra culturii europene.
- **Intrigă palpitantă:** Suspans legat de un artefact furat, secrete ascunse și un ordin misterios.
- **Întrebări perene:** Explorează moralitatea, credința și supranaturalul.
- **Perspectivă unică:** Narațiune ficționalizată, dar bine ancorată în istoria templierilor.

Experiența cititorului

- **Acțiune și suspans:** Scene intense precum furtul unui pumnal mistic și un atac ce pune vieți în pericol.
- **Descrieri bogate:** Prezentări vii ale festivalurilor medievale, bătăliilor și misterele antice.
- **Linii temporale duale:** Tranziții fluide între trecut și prezent, captivând cititorii în ambele epoci.

Recepția critică

- **Lăudată pentru profunzimea istorică:** „O abordare inovatoare a originilor Cavalerilor Templieri.”
- **Pentru fanii ficțiunii istorice:** Comparabilă cu operele lui Dan Brown, dar cu o fundație istorică mai bogată.
- **Voce unică:** Michaël de Riche-Villmont este apreciat pentru capacitatea sa de a aduce la viață Europa medievală.

Cum o poți achiziționa

- Disponibilă online prin MultiMedia Publishing
- O lectură obligatorie pentru colecționarii de ficțiune istorică și pasionații de templieri!

**Descoperiți enigmele fascinante ale Cavalerilor Templieri cu *Chemarea Templului Secret*.
Disponibil acum! Nu ratați această călătorie în inima misterele medievale.**

„Chemarea templului secret”, thriller polițist, este un roman în care magia, paranormalul, lumea spiritelor se întâlnesc pentru a ne arăta o față necunoscută a templierilor și a templului lor. Și pentru a ne dezvălui o parte din marile secrete ale Templului lui Solomon și ale Ordinului templului.

Descrierea celor două planuri, a celor două lumi, cea fizică, cea materială și cea spirituală, magică, lumi ce s-au interferat în existența apărătorilor templului, ne ajută imaginația să pătrundă și să cunoască o parte din enigmele, secretele și ezoterismul templierilor. Dar ne ridică și întrebări: au fost templierii buni cunoscători ai lumii spiritelor? Au fost ei ajutați de aceste spirite, de fantomele des întâlnite în vechile castele medievale? Au cunoscut templierii modalități de contactare a entităților din alte lumi?

Romanul de față, poate, ne ajută să găsim răspunsuri, într-o manieră subtilă. Îmbinând acțiunile cavalierești medievale, ale primilor templieri, cu cele polițiste din zilele noastre, într-o succesiune logică și o manieră cursivă, cartea ne poartă prin timp și spațiu între două lumi, două civilizații; ea ne lasă libertatea de a călători cu gândul, de a participa emoțional la evenimente dramatice, în atmosfera de capă și spadă, de suspans și neprevăzut, de mister și magie. Și cu satisfacția citirii unei cărți mai mult decât interesante și atractive. O carte captivantă!!!

MultiMedia Publishing <https://www.telework.ro/ro/e-books/chemarea-templului-secret/>

EPUB (ISBN 978-606-033-908-3), Kindle (ISBN 978-606-033-909-0), PDF (ISBN 978-606-033-910-6)

[DOI: 10.58679/MM86382](https://doi.org/10.58679/MM86382)

Data: 26.11.2024